

Arrest

nr. 73 030 van 11 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Roma afkomst te zijn, op 18 augustus 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 juni 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren het Rijk te zijn binnengekomen op 12 oktober 2009 en verklaren zich dezelfde dag vluchteling.

Op 13 mei 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 16 mei 2011 aangetekend verzonden. Verzoekers dienen een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 16 augustus 2011, bij arrest nr. 65 611

eveneens beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekers dienen op 27 mei 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 21 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 01.10.2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem van D.H. (...) kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-adviseur van 09.06.2011 (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene lijdt aan een medische problematiek die, hoewel deze kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in het herkomstland, Kosovo. Betrokkene kan reizen, er blijkt geen actuele medische noodzaak tot mantelzorg.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige

medicatie en de noodzakelijk opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Kosovo.

Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende:

De gezondheidszorg in Kosovo wordt georganiseerd op drie niveaus, gekenmerkt door een toenemende graad van specialisatie. Er wordt gewerkt via een systeem van doorverwijzing en voorgeschreven medicatie op basis van de beoordeling van de geconsulteerde arts zoals dat in de meeste systemen van gezondheidszorg het geval is. Kosovo kent vooralsnog geen publieke ziekteverzekering, maar werkt met het Beveridge-model waarbij gezondheidszorg geleverd en gefinancierd wordt door de overheid vanuit het algemene budget. Op het vlak van medicatie wordt gewerkt met een lijst van essentiële medicijnen, gebaseerd op de door de WHO ontwikkelde modellijst. De beschikbaarheid van de medicijnen op deze lijst wordt gegarandeerd door de regering en de medicijnen worden gratis aan de personen die ze nodig hebben verschaft. Wat zorg en medicatie betreft, kunnen personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand, personen ouder dan 65 jaar en mensen met een handicap genieten van gratis zorg en medicatie. Als verzoeker en zijn nabije familie er niet in slagen het benodigde inkomen uit arbeid te verwerven, zal betrokkene via deze weg van de nodige zorg verzekerd zijn.¹

Hoewel de Kosovaarse regering zelf vaststelt dat de Roma-gemeenschap tot de armste en meest kwetsbare gemeenschappen in Kosovo behoort, maakt de studie van de grondwet, de wetgeving en de “Strategie voor de integratie van Roma, Ashkali en Egyptische Gemeenschappen in de Republiek Kosovo 2009-2015” duidelijk dat de jonge republiek zich niet alleen bewust is van haar Multi-etnische samenstelling en de aanwezigheid van minderheden, maar dat er haar ook alles aan gelegen is een rechtsstaat te creëren waar gelijkheid voor de wet, gelijke toegang tot haar instellingen en de volstrekte afwezigheid van discriminatie de hoekstenen van uitmaken. De bescherming tegen discriminatie wordt expliciet benoemd als een actieve verantwoordelijkheid van de staat. Inclusiviteit en niet-discriminatie behoren tot de fundamentele principes van de gezondheidszorg.²

Wat de geografische toegankelijkheid betreft is er de mogelijkheid tot het gebruik van openbaar vervoer om de verschillende voorzieningen te kunnen bereiken.³

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het aangehaalde medisch probleem van D.D. (...) kan eveneens niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-adviseur van 09.06.2011 (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene lijdt aan een medische problematiek die, hoewel deze kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in het herkomstland, Kosovo. Betrokkene kan reizen, er blijkt geen actuele medische noodzaak tot mantelzorg.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijk opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Kosovo. Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende;

De gezondheidszorg in Kosovo wordt georganiseerd op drie niveaus, gekenmerkt door een toenemende graad van specialisatie. Er wordt gewerkt via een systeem van doorverwijzing en voorgeschreven medicatie op basis van de beoordeling van de geconsulteerde arts zoals dat in de meeste systemen van gezondheidszorg het geval is. Kosovo kent vooralsnog geen publieke ziekteverzekering, maar werkt met het Beveridge-model waarbij gezondheidszorg geleverd en gefinancierd wordt door de overheid vanuit het algemene budget. Op het vlak van medicatie wordt gewerkt met een lijst van essentiële medicijnen, gebaseerd op de door de WHO ontwikkelde modellijst. De beschikbaarheid van de medicijnen op deze lijst wordt gegarandeerd door de regering en de medicijnen worden gratis aan de personen die ze nodig hebben verschaft. Wat zorg en medicatie betreft, kunnen personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand, personen ouder dan 65 jaar en mensen met een handicap genieten van gratis zorg en medicatie. Als verzoeker en zijn nabije familie er niet in slagen het benodigde inkomen uit arbeid te verwerven, zal betrokkene via deze weg van de nodige zorg verzekerd zijn.⁴

Hoewel de Kosovaarse regering zelf vaststelt dat de Roma-gemeenschap tot de armste en meest kwetsbare gemeenschappen in Kosovo behoort, maakt de studie van de grondwet, de wetgeving en de "Strategie voor de integratie van Roma, Ashkali en Egyptische Gemeenschappen in de Republiek Kosovo 2009-2015" duidelijk dat de jonge republiek zich niet alleen bewust is van haar Multi-etnische samenstelling en de aanwezigheid van minderheden, maar dat er haar ook alles aan gelegen is een rechtsstaat te creëren waar gelijkheid voor de wet, gelijke toegang tot haar instellingen en de volstrekte afwezigheid van discriminatie de hoekstenen van uitmaken. De bescherming tegen discriminatie wordt expliciet benoemd als een actieve verantwoordelijkheid van de staat. Inclusiviteit en niet-discriminatie behoren tot de fundamentele principes van de gezondheidszorg.⁵

Wat de geografische toegankelijkheid betreft is er de mogelijkheid tot het gebruik van openbaar vervoer om de verschillende voorzieningen te kunnen bereiken.⁶

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). (...)

1 Assembly of Kosovo, Law no. 2004/4, Kosovo Health Law. Section 22.1 en Section 26— Section 32;
Republic of Kosovo, Ministry of Health, document 263-VII-2009, Health Care in Kosovo;
Republic of Kosovo, Ministry of Health, document september 18, 2009, drugs provided in Kosovo:

List of essential medicines in stock,

<http://translate.google.be/translate?hl=nl&sl=sq&ti=rt&u=http%3A%2F%2Fwww.mshks.org%2Fen.html>, geraadpleegd op 21/06/2011.

2 Republic of Kosovo, Constitution of the Republic of Kosovo. Art. 3 en Art. 58;

Assembly of Kosovo. Kosovo Health Law. Law No. 2004/4, Section 12.1:
Assembly of Kosovo, On the Rights and Responsibilities of the Citizens in the Health Care, Law No.

2004/48, Art. 4.5;

Republic of Kosovo, Strategy for the Integration of roma, Ashkali and Egyptian Communities in the republic of Kosovo 2009-2015.

3 Terugkeer naar Kosovo, 2009, p. 16

4 Assembly of Kosovo, Law no, 2004/4, Kosovo Health Law, Section 22.1 en Section 26- Section 32;

Republic of Kosovo, Ministry of Health, document 263-VII-2009, Health Care in Kosovo;

Republic of Kosovo. Ministry of Health. document september 18, 2009, drugs provided in Kosovo;

List of essential medicines in stock.

<http://translate.google.be/translate2hl=nl&sl=sq&tl=nl&u=http%3A%2F%2Fwww.mshks.org%2Fen.html>, geraadpleegd op 21/06/2011.”

5 Republic of Kosovo, Constitution of the Republic of Kosovo. Art. 3 en Art. 58;

Assembly of Kosovo, Kosovo Health Law, Law No. 2004/4. Section 12.1;

Assembly of Kosovo, On the Rights and Responsibilities of the Citizens in the Health Care, Law No. 2004/48, Art. 4.5;

Republic of Kosovo, Strategy for the Integration of roma, Ashkali and Egyptian Communities in the republic of Kosovo 2009-2015.

6 Terugkeer naar Kosovo, 2009, p. 16”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekers zetten hun middel als volgt uiteen:

“Ten onrechte wordt gesteld dat de nodige behandelingen voorhanden zijn in het land van herkomst van verzoekers, nl. Kosovo.

Nochtans staat de precieze nationaliteit van verzoekers niet vast.

Verzoeker sub 1 werd geboren in V.(...), in voormalig Joegoslavië, thans sedert 17/02/2008 in de onafhankelijke staat Kosovo. Hij woonde quasi onafgebroken in de Stad Mitrovice, waar hij huwde en waar ook zijn 3 oudste kinderen geboren werden.

Verzoekster sub 2 werd geboren in Bosnië. Ook zij woonde ten tijde van haar vertrek naar Duitsland in het jaar 1991, in de stad Mitrovice, huidig Kosovo. Er zijn echter geen documenten aanwezig in het dossier op basis waarvan de nationaliteit van verzoekers vaststaat.

Het blijft bijgevolg onzeker of verzoekers zich in Kosovo op enige wijze zou kunnen inschrijven in de registers en als Kosovaar of staatloze of als vreemdeling toegang zou kunnen krijgen tot de openbare dienstverlening of de dienstverlening van andere hulporganisaties of medische hulpverlening.

Om beroep te kunnen doen op dienstverlening van de lokale autoriteiten moet men zich immers op de een of andere wijze kunnen identificeren.

De niet — onbelangrijke vraag of verzoekers de Kosovaarse nationaliteit wel zal kunnen bekomen, en alzo toegang kunnen krijgen tot de medische dienstverlening in Kosovo blijft onbeantwoord.

Dat het hic en nunc helemaal niet zeker is of verzoekers de Kosovaarse nationaliteit kunnen verwerven.

Dat art. 29 van de Kosovaarse wet op de verwerving van de Kosovaarse nationaliteit uitdrukkelijk stelt dat: “alle personen die op 01/01/1998 onderdanen waren van voormalig Joegoslavië EN die op die dag gewoonlijk verbleven in Kosovo, onderdanen van de Republiek Kosovo zullen zijn en zo zullen geregistreerd worden in de registers ongeacht hun huidige verblijfplaats of staatsburgerschap” (vrije vertaling uit het Engels)

- zie Rapport Amnesty International 2010 "Not Welcome Anywhere — Stop the forced return of Roma to Kosovo" — blz. 29 — stuk 3

Uit dit rapport volgt dat vele Roma er niet in slagen om hun nationaliteit te laten erkennen wegens onmogelijkheid van verificatie van hun documenten aan de hand de officiële oude registers of aan de hand van een onderzoek in de gemeenschap.

Verzoekers verlieten ex - Joegoslavië in de maand maart van het jaar 1991 en hebben sedertdien onafgebroken in de EU, aanvankelijk in Duitsland en nu in België, verbleven. Conform de geciteerde Kosovaarse wet, kunnen zij niet zomaar de Kosovaarse nationaliteit verwerven.

Het is dan ook minstens voorbarig om te stellen dat verzoekers in Kosovo een beroep zullen kunnen doen op de Kosovaarse overheid voor bescherming en/of de diensten van een of ander integratieprogramma en/of betaalbare medische hulpverlening.

Er wacht verzoekers in Kosovo eerder een leven in de illegaliteit. Zoals verzoekers meedeelde vluchtten zij in 1991 waarbij al de bezittingen werden achterlaten.

Er is dus wel degelijk een reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling in Kosovo, daar verzoekers in Kosovo geen toegang zullen hebben tot betaalbare medische zorg. De informatie, gegeven in de beslissing waartegen beroep, over de wijze waarop de gezondheidszorg in Kosovo goed georganiseerd wordt, is irrelevant, nu niet wordt aangetoond en het omwille van de aangehaalde elementen zeker niet vaststaat dat verzoekers toegang hebben tot deze gezondheidszorg.

Een terugkeer naar het land van herkomst houdt wel degelijk een gevaar in voor een onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM en de Europese richtlijn 2004/83/EG.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid op om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenbevinding. Dit houdt in dat zij zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen.

In casu is DVZ al te vlug tot het besluit gekomen dat verzoekers een beroep kunnen doen op de betaalbare gezondheidszorg in Kosovo. Er werd geen rekening gehouden met de specifieke situatie van verzoekers, nl. dat zij Kosovo verlieten in het jaar 1991 met als gevolg dat zij niet vallen onder de toepassingscriteria van de wet betreffende de wijze waarop de Kosovaarse nationaliteit verworven wordt.

Het dossier van verzoekers met hun voorgeschiedenis is gekend bij de DVZ. Er ging ook een gehoor door in het kader van de asielprocedure. De rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een standvastigheid bij het bestuur. Dit houdt in dat de genomen beslissingen moeten gebaseerd zijn op te verwachten en geverifieerde argumenten. Om zelfde reden houdt de beslissing een inbreuk in op het redelijkheidbeginsel. "

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat op basis van de beschikbare medische gegevens de arts-attaché stelt dat de aangehaalde medische aandoeningen, hoewel deze beschouwd kunnen worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor hun leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst aangezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in het land van herkomst, met name Kosovo. Er wordt in de bestreden beslissing verder op gewezen dat de arts-attaché stelt dat betrokkenen kunnen reizen en er geen actuele medische noodzaak tot mantelzorg is. Er wordt vervolgd met het motief dat de medische opvolging of behandeling en medicatie toegankelijk zijn in het herkomstland van verzoekers. Er wordt geconcludeerd dat verzoekers lijden aan een aandoening die hoewel dit kan worden beschouwd als aandoeningen die een reëel risico inhouden voor hun leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat worden behandeld, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandelingen beschikbaar zijn in Kosovo.

Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar hun land van herkomst of gewoonlijk verblijf een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers maken bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate dat verzoekers de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwisten, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in voorliggende zaak dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het op het ogenblik van de aanvraag geldende artikel 9ter, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

*De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.
(...)”*

Uit het hierboven geciteerde artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat verweerder dient na te gaan of er een adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft, wanneer een verblijvende vreemdeling zijn identiteit aantoonst overeenkomstig artikel 9, § 1, eerste lid en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Hoewel artikel 9ter, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet verzoekers vrijstelde van het voorleggen van een bewijs van hun identiteit nu hun asielaanvraag nog hangende is:

“De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst., kan dit niet worden gelijkgesteld als zouden verzoekers in hun aanvraag ook vrijgesteld zijn van het aangeven van hun identiteit, evenals hun nationaliteit en het land waar zij gewoonlijk verblijven gezien dit noodzakelijk is teneinde te kunnen nagaan of er een adequate medische behandeling voor handen is.*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de medische aandoeningen van verzoekster niet betwist, doch oordeelde dat er een adequate behandeling is in het land van herkomst die eveneens toegankelijk is voor verzoekers. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder hierbij is uitgegaan van het feit dat het land van herkomst Kosovo is.

Verzoekers wijzen erop dat het voorbarig was van verweerder om te stellen dat de nodige behandelingen voorhanden zijn in het land van herkomst van verzoekers, met name Kosovo, nu hun nationaliteit niet vaststaat. Zij wijzen erop dat om een beroep te kunnen doen op de medische dienstverlening in Kosovo, zij eerst de Kosovaarse nationaliteit moeten kunnen verwerven. Zij wijzen erop dat zij reeds in 1991 ex-Joegoslavië verlieten en sindsdien in Duitsland en België verbleven. Zij verwijzen naar de Kosovaarse wetgeving, waaruit volgens hen blijkt, dat zij de Kosovaarse nationaliteit niet zomaar kunnen verwerven.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers in hun aanvraag expliciet stelden allen van Kosovaarse nationaliteit te zijn. Verzoekster voegde ten bewijze van haar identiteit een kopie van haar paspoort bij. In hun aanvraag om machtiging tot verblijf betoogden verzoekers het volgende:

“De ernst van de gezondheidstoestand van Mevrouw D.H. , alsmede de heersende sanitaire en sociale situatie in het land waarvan zij de nationaliteit bezit, houdt voor betrokkene een reëel risico in voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling, in de betekenis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.”

Bijgevolg gaven zij in hun aanvraag als land van herkomst Kosovo op. Tevens wijst de Raad op zijn arrest nr. 65 611 van 16 augustus 2011, waarin naar aanleiding van het onderzoek van verzoeksters asielaanvraag het volgende werd vastgesteld:

“Verzoekster betwist in wezen niet dat haar vroegere gewone verblijfplaats minstens sedert 1979 gelegen is in dit deel van Joegoslavië dat thans de Republiek Kosovo is. Voorts stelt de Raad vast dat rekening moet gehouden worden met een aantal objectieve en onbetwiste elementen: verzoekster, die verklaart geboren te zijn in Bosnië stelt dat zij daar geen familie meer heeft en preciseert ook niet tot wanneer zij effectief in Bosnië verbleef, zij is Roma en huwde officieel in 1979 in Kosovo met een in Kosovo geboren Roma, drie van de vier kinderen werden geboren in wat thans Republiek Kosovo is, zij is in het bezit van een (verloren) Joegoslavisch paspoort en een identiteitskaart (...) afgegeven in Mitrovica (Kosovo), en haar vrees voor vervolging en risico op ernstige schade wordt ingeroepen ten aanzien van de Republiek Kosovo. De Raad is derhalve van oordeel dat het land van verzoekster haar vroegere gewone verblijfplaats Kosovo is, zelfs al bezit zij thans niet effectief de nationaliteit van de Republiek Kosovo. Bijgevolg en in toepassing van hogervermelde principes moet de asielaanvraag van verzoekster beoordeeld worden ten aanzien van het land van haar vroegere gewone verblijfplaats, namelijk Kosovo.”

Verzoekers hebben in hun aanvraag niet vermeld dat zij, gelet op hun vele jaren afwezigheid en de wetgeving van Kosovo, niet zeker zijn dat zij bij een terugkeer de Kosovaarse nationaliteit zullen kunnen verwerven. Verzoekers beperken zich in hun verzoekschrift tot een verwijzing naar een wetsartikel en een rapport van Amnesty International waarin wordt gesteld dat vele Roma er niet in slagen hun nationaliteit te laten erkennen. Verzoekers tonen door louter te verwijzen naar hun jarenlange afwezigheid uit Kosovo evenwel niet aan dat zij zich in een dergelijke situatie bevinden. Zij tonen niet aan dat zij reeds een poging ondernamen tot het verkrijgen van de Kosovaarse nationaliteit en dit hen werd geweigerd.

Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het *“minstens voorbarig (is) om te stellen dat verzoekers in Kosovo een beroep zullen kunnen doen op de Kosovaarse overheid voor bescherming en/of diensten van een of ander integratieprogramma en/of betaalbare medische hulpverlening”*. Waar zij betogen dat de informatie over de wijze waarop de gezondheidszorg in Kosovo georganiseerd wordt irrelevant is, gezien het niet vaststaat dat zij toegang zullen hebben tot deze gezondheidszorg, kunnen zij evenmin worden gevolgd.

Uit bovenstaande blijkt dat verweerder Kosovo wel degelijk kon beschouwen als land van herkomst, nu het door verzoekers zelf zo werd aangegeven in hun aanvraag. De Raad stelt vast dat verweerder zich baseerde op een eenduidig verslag van de ambtenaar-geneesheer, waarin op basis van de door verzoekers bijgebrachte verslagen verzoeksters aandoeningen werden onderzocht en vervolgens werd nagegaan of er een adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst. Verweerder heeft het advies van de ambtenaar-geneesheer hierin gevolgd. Vervolgens heeft verweerder uitgebreid gemotiveerd over de toegankelijkheid van de medische zorgen in Kosovo. Verweerder hield hierbij rekening met de behandelingen die verzoekster nodig heeft en met de geografische en de financiële toegankelijkheid.

Verzoekers betogen dat verweerder voorbarig is waar hij stelt dat zij beroep kunnen doen op overheidshulp, gezien het niet zeker is dat verzoekers de Kosovaarse nationaliteit zullen kunnen

verwerven. Door louter te verwijzen naar hun jarenlange afwezigheid in Kosovo tonen verzoekers niet aan dat zij zich in een situatie bevinden, zoals beschreven in het rapport van Amnesty International waarnaar zij verwijzen. Zij tonen niet aan dat zij reeds een poging ondernamen tot het verkrijgen van de Kosovaarse nationaliteit en dat dit hen werd geweigerd. Bovendien brengt verzoekster bij haar aanvraag een kopie van haar paspoort bij. Verzoekers dienen een aanvraag om machtiging tot verblijf in en dienen aan te geven welke nationaliteit zij bezitten, of welk land hun land van herkomst is, in functie waarvan hun aanvraag mag worden onderzocht. Indien verzoekers menen dat hun nationaliteit onduidelijk is, gelet op hun jarenlange afwezigheid, dienden zij dit element aan te geven aan verweerder. Uit de aanvraag blijkt dat verzoekers integendeel hebben verwezen naar hun Kosovaarse nationaliteit. Verzoekers kunnen verweerder bezwaarlijk verwijten de Kosovaarse nationaliteit te weerhouden, nu zij zelf hebben gewezen op hun Kosovaarse nationaliteit.

Verzoekers tonen met hun betoog niet aan dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met gegevens waarvan hij kennis had of had moeten hebben ten tijde van de bestreden beslissing en waarmee hij ten onrechte geen rekening hield, waardoor hij op onzorgvuldige of onredelijke wijze te werk zou zijn gegaan.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- of redelijkheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

In de mate verzoekers de schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat verzoekers om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dienen aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van verzoekers volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoekers verwijzen naar de gezondheidstoestand van verzoekster en de voorgelegde medische verslagen en zich steunen op hun betoog dat het niet zeker is dat zij de Kosovaarse nationaliteit zullen kunnen verkrijgen.

Uit de bovenstaande bespreking is gebleken dat verweerder uitgebreid heeft onderzocht of de nodige medische behandeling voor verzoekster beschikbaar en toegankelijk is in hun land van herkomst, waarbij verweerder er op zorgvuldige en redelijke wijze vanuit is gegaan dat het land van herkomst Kosovo betreft. Verzoekers slaagden er niet in om de motieven dienaangaande te weerleggen of aan te tonen dat verweerder op onzorgvuldige wijze tot deze conclusie is gekomen. Tevens werd onderzocht of verzoekster in staat is om te reizen. Verzoekers maken bovendien niet aannemelijk dat zij riskeren het staatsburgerschap niet te bekommen, vermits zij in het bezit zijn van identiteitsdocumenten, zodat zij ook niet aannemelijk maken dat zij geen beroep zullen kunnen doen op de bescherming van de overheid, integratieprogramma's en betaalbare medische hulpverlening, zoals zij het in hun verzoekschrift stellen. Gelet op het feit dat verzoekers er niet in slagen aan te tonen dat de eventueel nodige overheidssteun voor de medische behandeling voor hen niet toegankelijk zou zijn, maken zij ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. In dit verband dient opgemerkt te worden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarheen de vreemdeling zich dient te begeven en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN